

פייר פאולין

לישראל בשנת 1986. הוא השהה את העיסוק בצילום לטובת הקמת תעשה סניפים של בית הספר הבינלאומי לפילוסופיה "אקרופוליס החדשה". לפני מספר שנים הצליח פייר לראשונה לחבר בין שתי אהבותיו, הפילוסופיה ואהבת נעוריו - הצילום. אנו חיים בעולם שמחנך לאינדיבידואליות ולנפרדות. כל אחד והאמת שלו, כל אחד והתפקיד שלו, כל אחד והמקום שלו. פייר מאמין שהמגוון הוא טוב, בהיותו יוצר צבעים וגוונים ליקום, אך לצד המקום שאנו מעניקים למגוון יש לזכור שהכול הוא בעצם אחד. אנחנו אחד, היקום אחד, הצבעים אחד והחיים אחד. חיים אחד? "חיים" כמו "אלוהים" היא מילה בלשון רבים שמייצגת אחד שלם שמורכב מרבים ועדיין אינו קבוצה, אלא פשוט אחד שהוא רבים. מבולבלים? התערוכה החדשה מציגה את הדרש בפשט. אוסף צילומים שמציג סיפורים שונים שיוצרים חיים שלמים. אולי אלה החיים של כולנו ואולי רק החיים הפרטיים ואוסף הסנטימנטים שפייר אסף בדרך. אין זה משנה. העיקר הוא הסיפור שהם יוצרים כשהם מוצגים באותו חלל שמאחד אותם ומאפשר את השלם. השלם מגלם את האחדות שהיא הכוח של האנושות.

אוצרת // ריטה לונדון

חלל גלריה. ספה עגולה. אנשים עסוקים בשלהם. אישה שפופה מישריה מבט אל הצלם. רגע אחד של שלמות אותו מספיק לתפוס פייר פאולין לפני שהוא מתפוגג ומשתנה. רגע אחד של שקט ובדידות משתקף, רגע אחד מיני רבים שהופך את הסנטימנט לדימוי מתועד. פייר פאולין תופס רגעים של שלמות. רגעים בהם הכול מסתדר מעצמו - החפצים, האנשים, האור, החלל והזמן. רגעים בהם משתקף סנטימנט, תמצית סיפור, שבריר חיים. בתערוכתו החדשה "72 הפנים של אלוהים", שהוצגה בחודש מאי בבית האתנים בחיפה, ותוצג בת"א בדצמבר הקרוב, נחשפים בפני הקהל 72 סיפורים שונים ממקומות שונים ומזמנים אחרים. לכאורה אין קשר בין הרגעים שנתפסו במצלמה, אבל הסיפור, לפי תפישתו של פייר, הוא סיפור אחד. כפי ש-72 שמותיו של האל מייצגים פנים שונות של אותה ישות, כך גם הסיפורים השונים המוצגים על הקירות מהווים פנים שונות של אותו סיפור: אנחנו, החיים שלנו, העולם, ההיסטוריה והעתיד שלנו, ולא משנה הסדר. אותה גברת בשינוי אדרת, ואם תרצו, אותו צלם בזמנים שונים. פייר פאולין החל לפעול כצלם בצרפת בשנות ה-70 ועלה